

BLIŽŠIE

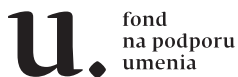

KATARÍNA FEDOROVÁ

BLIŽŠIE

slovar

Tento projekt finančne podporil
z verejných zdrojov

Copyright © Katarína Fedorová 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani
nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo
mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho
informačného systému a podobne bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6735-5

Maxovi

„Veď sa postav doprava, ježišikriste, nevidíš, že takto cloniš kamere?!“ zvrískla Linda. „Čo si slepý? Alebo len debil?!“

Zazrel na ňu urazene. Všetci na ňu zazerali. Fakultné štúdio bolo zrazu plné obviňujúcich očí. Krava jedna necitlivá, náročná. Čo si o sebe myslí – že je dvadsaťdvaročný Martin Scorsese?! Či aspoň Stanislav Párnický? No to isto!

Zahanbila sa. Nachvíľu. Nič nechápu! Demen-ti! Má ich tu, kreténov, na krku, namyslených, neschopných, nič sa im nedá povedať priamo, furt ich treba ofukovať, a keď raz náhodou trošku zvýši hlas, hneď sú celí ublížení. To je táto generácia, snehové vločky, večne u psychiatra, pobúrila sa nad rovesníkmi. Navyše im to prd pomáha. Prepína im stále rovnako, akurát sa z tých liekov ešte viac trasú! No

ale to teraz nemôže riešiť, vrátila sa do reality. Musí ich učičíkať, nech sa trochu posnažia. O chvíľu príde Robko, pozrieť sa na jej pokrok, pochváliť ju, potešiť. Teda nielen ju, samozrejme. Je to predsa tímová práca. Ročníkový film je dielom celého ročníka, bla-bla-bla! Jasný, že to tak nevnímala. To si hovorte, viete komu! Dáakým moderným magorom, vychovávaným v duchu spolupráce. Ona takým kydom neverí. Je to jej dielo, iba jej, Lindino. Áno, sú tu herci, kameraman, zvukár aj tá kofa Helena, čo všade strká svoju mastnú hlavu a tučnou riťou zapratáva priestory. Že Linduška, budem ti robiť skriptku! Môjtybože! Dávno ju mali vyraziť zo školy. Všetci vedia, že nemá žiadny talent. Len zaberá miesto schopným ľuďom. Za peniaze daňových poplatníkov, spomenula si na otcovo obľúbené slovné spojenie.

No ale srať na poplatníkov aj na Helenu. Aj na hercov, kameramana a zvukára. Oni nie sú podstatní. Iba ona je, Linda. Ona sama. Ona je režisérka. O jej talent tu ide. Ten všetci uvidia. A potom nebude musieť robiť s grambľavými spolužiakmi. Bude pracovať s významnými filmármi. A s Robkom, samozrejme. S ním predovšetkým. Toto je iba prvá zastávka. Prvé zastavenie na krížovej ceste, pomyslela si na pánbožka, ku ktorému sa často detsky modlila. Aby prišli ozajstné filmy. A festivaly. A ceny. A ďalšie

filmy, festivaly a ceny. A tak dookola a navždy. Ale ba, a to isto? Ozval sa jej v uchu známy šepot. A čo ak žiaden talent nemáš? Čo ak to bude ako s plávaním alebo koňmi, há? Tiež si si myslela, aká si ohromne talentovaná, už si sa videla na olympiáde, ako ti za zvukov hymny vešajú na krk medailu sťa dákej Isabell Werthovej či Martine Moravcovej, a čo z toho? Para nad hrncom! Tma v rohu! Nič! Čo ak ani z tohto nič nebude? Predstavila si premietanie svojho filmu. Obraz sa trasie, zvuk škripe, herci sú v křci. Vedúca katedry krúti hlavou, Robko si zakrýva oči. Diváci výsmešne šepkajú. Mama si vzdychne a pohladí ju po tvári. Nevadí, Linduška, nabudúce to bude lepšie! Aké nabudúce?! Nijaké! Ak tento film nevyjde, nebude nič. Nič! Potom už nebude nič! Do očí sa jej tlačili slzy. Cítila, ako sa potí, ako zatína päste. Už zase zatínáme pästičky? Durdíme sa? A čo, hádam aj plačkať budeme? začula otcov výsmešný hlas. A nie! Nie, aby si vedel! Tie tvoje drísty nebudem počúvať! A just nebudem! Vypadni z mojej hlavy! Vytrasiem ťa, vytrasiem! Otriasala sa mocnými výskokmi. Zbadala, ako na ňu civejú. Spamätala sa.

„Prepáč, Majko, som v strese,“ prihovorila sa čičikavo hercovi. „Veľmi mi na tom celom záleží. Vidím, akí ste všetci skvelí, a nechcem vám to pokaziť. A ty si úplne úžasný!“

Vnímala, ako sa rozžiaril. Aj ostatní sa tváрили ústretivejšie. Tak, to by sme mali, potľapkala sa v duchu po pleci. „No poďme, skúsime to ešte raz, dobre?“

Zdráhavo zaujali pozície. „Kameraaaaa...“ K akcii sa nedostala. Do štúdia vošiel Robko. Srdiečko jej zovrelo pod náporom mocného citu. Zaplavilo ju teplo, dojatie. Milovala ho už od prijímačiek. Keď ho zbadala sedieť za tým dlhým stolom. Ako zaujato sa tváril! A ako s ňou diskutoval! Jej domáce zadania poznal do úplných detailov. A veľmi sa mu páčili, samozrejme. Máte veľký talent! povedal jej pred všetkými. Ako prvý človek v živote. Ostatní členovia komisie sa naňho zhovievavo usmievali. Áno, to je docent Kráľovič! Naš ľudomil. Neberte ho až tak vážne, slečna. Ak vás aj zoberieme, nie je isté, že školu skončíte. A už vôbec, že sa uplatníte. Namieste je skromnosť a usilovnosť! Bolo jej to jedno. Od tej chvíle bola Robkova. Práce na jeho predmety odovzdávala v predstihu. Všetko, čo im odporučil vidieť a čítať, si okamžite pozrela a prečítala. Hlásila sa. Diskutovala. Bola vždy veselá a príjemná. Aj teraz.

„Dobrý deň, pán docent,“ pozdravila ho milučko.

„Dobrý, Linduška, ahojte, všetci. No, ako to ide? Určite úžasne, nemám žiadne obavy,“ rozšafne šíril ducha optimizmu. „Len som sa prišiel na chvíľočku pozrieť. Ale nie ako kontrola!“ zachichotal sa svojím zvyčajným nervóznym smieškom. „Pre inšpiráciu!“

Všetci sa zachichotali s ním. Bol všeobecne obľúbený. Aký je priateľský! A akú má pokoru! Vôbec sa nevyťahuje, práveže sa dokáže tak spochybniť! diskutovali o ňom premúdrelo. Lindu to iritovalo. Nič o ňom neviete! Ona mu rozumie, vie, ako premýšľa. Áno, je citlivý a aj rozorvaný. Lebo je Umelec! Tvorca! A aký je skvelý učiteľ! Skutočne bol. Všetci sa vypäli k výkonu. Mikrofón nevisel v obraze, kamera neseкала hercom hlavy, Majko sa hýbal normálne, nie ako chromý. Zrazu to ide, zázračné! Prečo to nejde pri mne, debili?! Nehnevala sa naozaj. V Robkovej prítomnosti bola svojou najlepšou verziou. Vľúdnosť jej vydržala dlho po jeho odchode. Láskavo súhlasila, že s nimi pôjde do krčmy.

„Bude tam aj Marek!“ výskala jej do ucha Helena. „Vieš, ten skvelý týpek, čo robí avantgardné bábkové divadlo!“

Skvelý týpek tam už sedel. Nijako avantgardne nevyzeral. Zvesené útle pľiecka. Voskovožltá tvár, náznaky hrdzavej briadky. Badateľné kúty aj plešinka. Obrovské hnedé oči, živé a láskavé. Všetci sa k nemu natlačili, Helena riťou aj poprsím. Linda si sadla normálne, oproti. Spustili zvyčajné tárание. Kríza umenia, strašné filmy, amatérske poroty, drbnutí rodičia, plány na párty. Ozaj, nepôjde s nimi Marek na chatu?

„Nemôžem, idem do Berlína. Trošku navnímať kultúrnu scénu.“

Linda sa naňho zahľadela. Úmysel navnímať kultúrnu scénu jej napočudovanie neznel povýšenecky. No ale dosť je škaredý, to je fakt. Ježiši, čo na tom záleží?! Nemôže večne snívať o Robkovi. Má ženu a deti, pripomenula si po tisíci raz. Nie že by jej na tom naozaj záležalo. Ak by Robko povedal, že chce žiť s Lindou, na jeho ženu a deti by ohľad nebrala. Nie je to jej žena a deti, to je jasné. Čo má ona s ich osudom?! Nie sme v pätnástom storočí. Ani na medzivojnovnej slovenskej dedine. Prežijú aj bez Robka. Bude im platiť výživné a môže ich navštevovať. Linda nie je sviňa, nebude mu predsa zakazovať styk s deťmi. Predstavila si, ako ho poslala do zoo. A zober ich aj do mekáča! Vlastná veľkodušnosť ju naplnila hrdosťou. Bože, aká si smiešna! Zahriakla sa v duchu. Veď k tebe neodchádza! Nechce ťa! Teraz ma nechce, lebo to ešte nechápe, upokojila sa obvyklou replikou. Keď uvidí môj film, pochopí moje vnútro. Aj talent. A osobnosť a všetky moje ďalšie zložky. Potom budeme spolu. Chce to iba čas. Trpezlivosť. Odhodlanie.

„Nešla by si so mnou?“ spýtal sa jej Marek zrazu. „Do toho Berlína.“

Úplne ju vyviedol z miery. „Akože ja? Veď ma nepoznáš. Prečo by si tam so mnou chodil?“

Sústredene na ňu pozeral. „Počul som o tebe. Aj si ťa všímam, v škole a tak celkovo,“ visel na nej pohľadom, zjavne dúfal, že jej to konečne dôjde.

Spolužiaci na nich mlkvo vypliešali oči. Bolo to krajne neobvyklé. Takto rovno sa spýtať! Vzťah sa predsa začína inak! Treba sa dať dokopy na tindre, spávať spolu mesiace bez záväzkov, vysedávať hodiny v krčme, zdĺhavo rozprávať o kamarátoch s benefitmi, až zrazu vyzeráte znudene a uťahane ako manželia po dvadsiatich rokoch. Vtedy ste pár a môžete ísť spolu do Berlína. Ale nie takto, náhle. To je čudné!

Vedela, čo si myslia. Seriem na vaše koncepty, rozhodla sa rázne.

„Jasné, prečo nie,“ usmiala sa naňho. „Vždy som chcela ísť do Berlína!“

Vlastná odvaha ju šokovala. Čo tam s ním budeš robiť, preboha?! Ozval sa v nej vystrašený hlások. Veď si sama nebola s chalanom ani v Senci. Nieto ešte v Berlíne! Bola to pravda. Linda dosiaľ s nikým nechodila. Áno, balili ju rôzni úplne nemožní ľudia, no s takými by nikdy nebola. Ale prečo ju nechcel nikto schopný?! Nevedela si to vysvetliť. Vo vzhľade problém byť nemohol. Dlhé blond vlasy, zelené oči, rozkošná tvárička. Dobrá postava. Pevná, s krivkami. Čo ak je problém v povahe? premýšľala neraz. Preto nemám frajera a neviem sa uplatniť

v kolektíve! S uplatnením v kolektíve to bolo zložitejšie. V zásade by zapadla do každej partie. Bola vtipná. Vedela sa baviť. No mimo chlastania sa s ľuďmi svojho veku skôr nudila. A to je všetko?! Hľadela na nich naliehavo, len čo dopovedali dáku historiku. Toto ťa naozaj zaujíma?! Veď sú to úplné banality! Nerozumela im. Naučila sa to však skrývať. Navonok počúvala a pritom si v hlave svišťala svoje monológy.

Navyše jej bolo strašne veľa. Príliš rýchla, príliš hlučná, príliš ostrá, opakovali jej často. Bolelo ju, keď ju napomínali. Nechcela nikoho zastrašovať. Teda v normálnom živote, mimo natáčania. Tam sa to bez trochy zastrašovania nedá. Inak by sa jej to úplne rozpadlo pod rukami. Aspoň si to myslela. O réžii toho zatiaľ veľa nevedela. Ale aj na filmovačke chcela byť obľúbená. Aby ju mali radi a nerobili jej naprieky. Musela si dávať pozor, aby to neprehnala. Nebola príliš sebou. Preto sa s nimi nedokázala uvoľniť. A keď sa neuvoľníš, nemôžeš mať frajera. Vzťah sa nemá ako rozbehnúť. Áno, v tom to je, nie v povahe! A navyše je to aj tak jedno. Budem žiť s Robkom a na rovesnícke kolektívy sa potom môžem vykašľať, zvykla uzatvoriť svoje úvahy. Ibaže to momentálne nebolo možné. Do Berlína nejdeš s Robkom, spamätaj sa! Teraz máš na krku tohto tu!

Znova si Mareka premerala. Tentoraz poriadne. Nie je to až také zlé. Áno, je skôr útlý a jej sa páčia statní muži. A nie je úplne dobre, že je taký ryšavý, a aj tú briadku a vlasy by mohol mať hustejšie, no celkovo nepôsobí nejako strašne. Vyzerá tak umelecky, dá sa povedať. S určitou dávkou fantázie, iste, ale veď ona fantáziu má. Takže čo sa týka vzhľadu, je to v poriadku. Môže s ním ísť do Berlína. Nespraví si s ním hanbu. Akože pred kým? napomenula sa výsmešne. Nikoho tam nepoznáš! Teraz nepoznám, ale spoznám! Všetci vravia, že Berlín žije umením. Môžem tam ísť na Erasmus alebo aspoň na stáž. A možno ma Marek s niekým zoznámí.

„Ty tam niekoho poznáš? Akože z kultúrnej scény, alebo čo to tam ideš navštíviť?“ snažila sa dať najavo ironický odstup.

Odstup či neodstup, nadchlo ho, že sa mu prihovára. „Jasné. V Berlíne som bol už veľakrát.“

„Veď Marek mal predstavenie v Ballhause,“ strčila sa do rozhovoru Helena, „Ty si o tom nepočula? Kde žiješ?! Všetci o tom hovorili. Taká špičková scéna!“

„Nebolo to samostatné predstavenie,“ zrumenel, očividne polichotený, „robil som na takom pásme. Ale akurát sme si písali, že by som tam znova mohol niečo skúsiť spraviť. Aj preto sa tam chcem ísť pozrieť.“